

BESEDA O AVTORJU IN DELU

Zorko Simčič se je rodil leta 1921 v Mariboru. Po drugi svetovni vojni je v Argentini urejal revijo *Meddobje* in bil med pobudniki *Slovenske kulturne akcije*. Njegovo prvo literarno delo je roman *Prebujenje*, med najpomembnejša pa sodita sodobni roman *Človek na obeh straneh stene* ter drama *Odhojene stopinje*. Za svoje delo je prejel več nagrad, med njimi tudi nagrado Prešernovega sklada, in je redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Osrednje dogajanje pričujoče drame je postavljeno v dom dveh mladih zakoncev, Debole in Lameha, katerih odnos je ranjen in zaznamovan z nesoglasjem glede sprejetja novega življenja (aktualizacija splava). V neprijetno, tesnobno razpoloženje se vključi sveta družina, ki se na poti iz Betlehema za kratek čas ustavi v hiši ter ji prinese notranji mir in blagoslov. Ogled predstave toplo priporočamo odraščajoči mladini in vsem ostalim župljankam in župljanom.

Predstava je v repertoarju gledališča od leta 1999; izvedenih je bilo že več kot devetdeset predstav.

LJUBITELJSKO GLEDALIŠČE TEHARJE CELJE – LGTC je pričelo delovati leta 1993 po razpustitvi Amaterskega gledališča Železar Štore-Celje. Od takrat pripravlja recitale in predstavlja domače in tuje pesnike ter uprizarja dramska besedila. Nastopa po raznih krajih Slovenije in pri Slovencih v zamejstvu v Italiji in Avstriji ter na Hrvaškem. V času svojega delovanja je imelo društvo več kot sedemsto nastopov. Sodeluje s Svetovnim slovenskim kongresom, z Osrednjo knjižnico Celje, z Glasbeno šolo Celje in drugimi. Z različnimi celjskimi pevskimi zbori in zbori iz zamejstva bogati vsebino in uspešnost svojega delovanja. Umetniški vodja je Peter Simoniti.

Igrajo:

Mlada Judinja Debora
Lameh, njen mož
Noema, njena mati
Marija
Jožef

Saraja **ŠPEC**
Andrej **HRIBERNIK**
Ljudmila **CONRADI**
Ana **KLINCOV**
Lovro **TACOL**

Glasba
Lektorica
Scena
Tehnični vodja predstave

Peter **NAPRET**
Ljudmila **CONRADI**
Žiga **BEDRAČ**
Dragiša **DJORDJEVIČ**

Režija

Peter SIMONITI

Koordinacija predstav: Srečko **MAČEK 070-647-644**

ZORKO SIMČIČ
LETA NIČ,
EN DAN
POTEM
odrešenjsko sporočilo
božične noči

**V SOBOTO, 16. MARCA 2019, OB 19. URI
V JURJEVI DVORANI V STARI LOKI**

ORGANIZATOR
ŽUPNIJA STARA LOKA

v sodelovanju z
DRUŽINSKO AKADEMIJO

POKROVITELJSTVO

PRIPRAVI MU ŽIVLJENJE

Ko iščeš motiv in osnovno idejo Simčičeve enodejanke *Leta nič, en dan potem*, nenadoma odkriješ, da lahko nekaj besed pove izjemno veliko. V okviru preproste zgodbe z betlehemskega obrobja se skriva dovršena umetnina, ki z jasno, a spodbudno besedo razkriva odnose med življenjem in smrtjo, ki so značilni za sodobne evropske družbe.

Človeku je dana svobodna volja; svoboden je do te mere, da lahko odloča tudi o življenju in smrti, o svojem lastnem biti ali ne biti. Če je pri Hamletu to vprašanje zgolj refleksija v trenutku obupa, je danes o tem vprašanju moč govoriti kot o bistvenem elementu kulture smrti, ki prevladuje nad kulturo življenja. Sestavine kulture smrti so jasne; tisoči otrok, ki se jim ni dovoljeno roditi, mnoge žrtve vojn in nasilja, ostareli, ki umirajo zaradi dozdevnega usmiljenja, ljudje, ki v brezsmislu vidijo edini izhod v brezpogojnem koncu. Toda, če pri vseh ostalih oblikah lahko iščemo logične razlage in opravičila ter se sklicujemo na svobodno voljo, pa slednjega pri vprašanju splava ne moremo. Noben splav namreč ne upošteva svobodne volje zarodka. Splav tako ostaja najbolj pereča rana družbe. Če bi se strogo držali mrtve črke na papirju, potem bi svetna sfera splav označila kot uboj, kot kršenje človekovih pravic. Tistih pravic, za katere si vse meščanske stranke najbolj prizadevajo in o katerih najbolj govorijo. Pravica do odločanja ženske o lastnem telesu, kot splav imenujejo ideologi nebrzdane svobode, je velik korak nazaj v smislu obrambe človeškega življenja. Prvi del pričujočega besedila daje namreč slutiti, da splav v izraelskem svetu ni bil nekaj običajnega, še manj pozitivnega; nasprotno, življenje so cenili do te mere, da so nerodovitnost označili za kazen božjo. Ves današnji cinični posmeh in branjenje večnih resnic je žaljivo tako za matere in žene kot za dostojanstvo slehernega; bodisi zagovornika bodisi žrtev dejanja splava.

Vprašanje splava prinaša s sabo tudi moralne dileme. Zelo težko je soditi, kaj je privedlo mater do odločitve za to skrajno dejanje. Nihče tudi nima pravice obtoževati žena, ki so se poslužile splava. Toda tudi cinično posmehovanje, češ da je Bog tako ali tako vedel, kaj se bo zgodilo in da je to pravzaprav Njegov problem, ne rešuje ničesar. Vprašanje je mnogo bolj celovito in na podoben način spregovori o njem zadnji del Simčičeve drame.

Najprej je potrebno spomniti, da je dolga stoletja veljajo, da so tako matere, ki se za to dejanje odločijo, kot otroci, ki niso smeli zaživeti, nekako vnaprej izobčeni, odrinjeni stran od Boga. Vendar je papeška okrožnica *Evangelij življenja* ta pogled spremenila in poudarila celovitost problema ter pomembnost kesanja in pokore. *Oče vsega usmiljenja čaka na vas, da vam v zakramentu sprave podari svoje odpuščanje in svoj mir.* (Janez Pavel II, *Evangelij življenja*, 99) In to sporočilo prinese v hišo Marija. Kot ženska in kot mati je še močnejši simbol sprejemanja življenja in poklanjanja materinske ljubezni. Prav tako pa je Marija močan simbol pomembnosti materinstva, kajti če ona ne bi sprejela Otroka, bi človeštvo nikoli ne spoznalo očetovstva Boga in Njegove velike ljubezni do nas. In tu se odpira tretji element drame. Ljudsko izročilo namreč pravi, da so otroci, ki so naj manj pričakovani in zaželeni, največji blagoslov svojim staršem. Avtor to pove na preprost način; otrok, ki ni bil zaželen, a se bo vendarle smel roditi, bo sodeloval pri drami odrešenja. *A tudi, če bi te ona pozabila, jaz te ne pozabim. Glej na obe dlani sem te napisal.* (Iz 49, 15-16)

Človeška vtakanost v božji načrt je našemu razumu nedojemljiva, včasih nelogična. Toda vsakdo ima pravico, da mu ponudimo priložnost in da lahko vzida svoj kamenček v mozaik človeškega. Nobena ideologija, nobene zlagane svoboščine, noben cinizem, nobena institucija in noben interes znanosti nima pravice odvzeti oživljajočega duha. Moja svoboda je namreč omejena s svobodo drugega. Tudi, če je sam še ne more izraziti.

Avtor zaključí z besedami Mir s teboj. Komu bodo zaželeli mir naši zanamci in kdo ga bo zaželel njim, če jim ne bomo dovolili, da se rodijo?

Predložil sem ti življenje in smrt. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod! (5 Mz 30, 19)

Matej Pirnat